

Arrest

nr. 206 805 van 16 juli 2018
in de zaak RvV x / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. PUTSEYS
Diestsesteenweg 60
3540 HERK-DE-STAD

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BRAEM *loco* advocaat R. PUTSEYS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 december 2015, verklaart er zich op 7 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 15 februari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger van Pashtoun origine en bent u soennitisch moslim. U bent geboren in 1996 in het dorp Tehzin-e-Khas in het district Surobi van de provincie Kabul. U ging niet naar school en bent analfabeet.

In uw dorp hielp u uw vader met de landbouw en het hoeden van koeien en schapen en bracht u zand en bakstenen naar omliggende dorpen. Eind 2014 raadde uw dorpsleider u aan dat u geld zou kunnen verdienen door water naar te brengen naar de medewerkers van een constructiebedrijf die een weg aanlegden tussen Kabul en Jalalabad. U deed dit.

Nadat u twee maanden voor dit bedrijf had gewerkt, werd uw vader door talibanstrijders bezocht in de moskee. Deze vertelden hem dat zij op de hoogte waren van uw werkzaamheden en dat zij u met de dood konden bestraffen indien u uw werk zou verderzetten. Uw vader kwam thuis en vertelde u wat hij had meegemaakt. U nam deze bedreiging echter niet serieus en stelde dat u slechts geld verdiende en een goed werk deed door water te brengen aan wie het nodig had. U verhuisde wel tijdelijk naar het huis van uw zus S. verderop in uw dorp om van daaruit uw werk verder te zetten.

Een 27 of 28 tal dagen later was u onderweg naar uw werk toen u schoten hoorde. U ging weer naar huis. Later vernam u dat personen van het bedrijf waarvoor u werkte onderweg waren aangevallen door de taliban. Vier agenten en drie talibanstrijders waren hierbij om het leven gekomen.

De volgende nacht vielen leden van de taliban uw ouderlijk huis binnen. Zij sloegen uw vader en doorzochten het huis. Zij konden u niet vinden en ontvoerden uw vader. Ook vertelden zij uw moeder dat zij u zouden doden, waar in Afghanistan zij u ook maar zouden tegenkomen.

U was op dat moment bij uw zus S.. Toen uw moeder naar u toe kwam en u vertelde wat er gebeurd was, ging u naar het verder gelegen huis van uw zus L.. Vandaar besloot u Afghanistan te verlaten.

Aan het einde van de winter verliet u uw dorp. U reisde een veertigtal dagen door Afghanistan, te voet en met de auto, alvorens in Iran aan te komen. U verbleef 6 dagen in Iran en reisde door naar Turkije. In Turkije vernam u van familie in Afghanistan dat de taliban ongeveer vijf dagen na uw vertrek uit Afghanistan uw vader hadden vermoord. U bracht een half jaar in t-Turkije door en reisde vervolgens via verschillende Europese landen naar België, waar u op 7 december 2015 aankwam en op 7 januari 2016 asiel aanvraagde.

Om uw asielrelaas te ondersteunen, legde u de volgende documenten neer: Uw taskara, de taskara van uw vader, enkele formulieren van uw werk, een brief van uw dorpsoudsten, een dreigbrief van de taliban en twee enveloppes waarin uw documenten uit Afghanistan werden opgestuurd.

B. Motivering

U verklaart dat u vreest dat u in Afghanistan door de taliban zal worden vermoord, omwille van het feit dat u met uw ezels water droeg naar een bedrijf dat een weg aanlegde in dienst van de Afghaanse overheid.

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw aangehaalde vrees voor vervolging door de taliban.

Zo moet namelijk worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw problemen met de taliban, zeer onsamenhangend waren.

Zo verklaarde u in uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dat de taliban uw vader voor het eerst contacteerde in de moskee, na het avondgebed (CGVS 1, p2, 3, 15, 17). Nochtans had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat zij naar uw huis waren gekomen en uw vader hadden gewaarschuwd dat u met uw job moest ophouden. Meer nog, u verklaarde bij DVZ vervolgens dat de taliban vervolgens na de dood van enkele agenten terug bij u thuis kwamen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met bovenstaande tegenstrijdigheid geconfronteerd werd tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, verklaarde u dat de talibanleden niet naar uw huis gekomen waren voor het incident waarbij een wagen beschoten werd en hield u slechts vol dat uw vader aangesproken werd in de moskee (CGVS 2, p9). Het louter herhalen van één van uw tegenstrijdige verklaringen, kan niet volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Uw strijdige verklaringen over de bedreigingen van de taliban raken aan de kern van uw asielrelaas en halen dan ook de geloofwaardigheid van dit relaas onderuit.

Ook verklaarde u tijdens uw beide gehoren op het CGVS dat u bij uw zus S. was op het moment dat de taliban uw ouderlijk huis binnenvielen (CGVS 1, p 15, 16, 18, 19, 21; CGVS 2, p8, 9, 10). Echter, bij DVZ verklaarde u dat u tijdens deze inval in het huis van uw oom verbleef (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, opperde u dat deze fout ook werd opgemerkt door uw sociaal assistent. Gevraagd of u deze fout had rechtgezet tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, beweerde u dat u hier niet de kans toe had gekregen op uw eerste gehoor (CGVS 2, p9-10). Nochtans blijkt uit het verslag van het eerste gehoor duidelijk dat u gevraagd werd of u opmerkingen had over het interview dat bij DVZ werd afgenomen. Meer nog, u verwees in antwoord op die vraag naar een fout die zou zijn gemaakt in verband met uw zus, waarvan zou zijn gemeld dat ze 18 jaar was, terwijl ze op haar 14-de overleden is, maar u repte met geen woord over een vermeende fout in verband met uw vader (CGVS 1, p2, 3). Bovendien werd u ook bij aanvang van het tweede gehoor op het CGVS gevraagd of u nog opmerkingen had, waarop u stelde dat u niets had (CGVS 2, p2).

Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat aan u de kans niet werd geboden om eventuele fouten uit eerdere interviews recht te zetten. Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de door u aangehaalde verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Het feit dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw beweerdde onderduiken, persoonlijke ervaringen die aan de kern van uw asielaanvraag raken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Meer nog, hoewel u tijdens beide gehoren op het CGVS verklaarde dat uw vader door de taliban ontvoerd en later gedood werd - u verklaarde daarbij duidelijk dat u het nieuws over de dood van uw vader had vernomen toen u in Turkije was, dus nog voor uw aankomst in België - (CGVS 1, p4, 20; CGVS 2, p8, 10), heeft u bij DVZ geen enkele melding gemaakt van de ontvoering noch van de dood van uw vader (DVZ vragenlijst, vraag 3.5 en andere vragen). Ook bij het invullen van de DVZ-verklaring op 21 januari 2016 vermeldde u dat uw vader op dat moment in het dorp Tehzin-e-Khas, in Afghanistan leefde (DVZ verklaring, rubriek 13A). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u dergelijke vragen niet gesteld werden op DVZ, ontkende u vervolgens ooit te hebben gezegd dat uw vader in Tehzin-e-Khas verbleef en stelde u dat men u bij het invullen van de DVZ-verklaring enkel gevraagd had waar uw vader geboren was en waar hij gewoond had (CGVS 2, 9, 10). Deze poging tot verklaring kan niet worden gevolgd. Dat u zowel in de DVZ-verklaring, waar u verklaarde dat uw vader in Tehzin-e-Khas woonde, als in de op de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS, waar u enkel melding maakte van de inval van de taliban bij u thuis op zich, zonder enige verwijzing naar de ontvoering of moord op uw vader, kan geen toeval of nalatigheid in hoofde van de uitvoerende ambtenaar worden genoemd, zeker niet gezien u beide documenten voor correct en waarachtig heeft ondertekend. Het feit dat u bij DVZ niet sprak over de dood van uw vader, doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Ook uw verklaringen over de context waarin uw ervaringen met de taliban plaatsvonden, waren weinig samenhangend. Zo beweert u door de taliban te worden vervolgd, maar kent u niet eens de houding van uw eigen dorpsleider (malik) ten opzichte van de taliban. Dit ondanks uw verklaringen als zou de taliban zeer actief zijn in uw gebied en 's nachts op bromfietsen patrouilleren (CGVS 2, p6, 7). Dergelijke verklaring is vreemd, gelet op de Afghaanse context, waar persoonlijke en tribale allianties en spanningen van levensbelang zijn. Toen u herhaaldelijk geconfronteerd werd met het feit dat het zeer vreemd is dat u de positie van uw dorpsoudste ten opzichte van de taliban niet kent, verklaarde u aanvankelijk slechts dat de taliban zich kanten tegen personen die met de overheid samenwerken (CGVS 2, p7). Later verklaarde u geen relatie te hebben gehad met de malik, nooit met hem zaken te hebben besproken en verklaarde u zelfs nooit met hem te hebben gesproken. Toen u hierover verder werd bevraagd, verklaarde u dat de malik u soms vroeg waar u naartoe ging, dan wel waar uw vader was, maar dat u nooit met hem over andere onderwerpen sprak (CGVS 2, p11). Dergelijke verklaringen gaan dan weer volledig in tegen uw eerdere bewering, als zou de malik van uw dorp u aangeraden hebben om voor een constructiebedrijf te werken (CGVS 2, p5, 11).

Het onsamenhangende karakter van dergelijke verklaringen is des te ongeloofwaardiger, gelet op uw persoonlijke houding ten opzichte van de taliban. Zo verklaarde u enerzijds dat personen die in uw regio met de overheid samenwerken al veel langer problemen hebben en incidenten meemaken. U stelde dat dergelijke problemen al 7 of 8 jaar in uw dorp voorkomen (CGVS 2, p7, 14). Welnu, in dit opzicht is het volstrekt ongeloofwaardig dat u van uw dorpsoudste het advies krijgt om water te leveren voor een bouwbedrijf, dat u omwille van dit werk bedreigd werd door talibanleden in de moskee maar dat u dit werk toch verderzet en niet eens overleg pleegt met de plaatselijke leiders. Tijdens uw eerste gehoor beweert u zelfs dat u dacht dat de bedreigingen die in de moskee aan uw vader werden overgemaakt als grap bedoeld waren (CGVS 1, p18; CGVS 2, p8). Uw verklaringen, persoonlijke houding en de plaatselijke context waarvan u gewag maakt, zijn dermate onverenigbaar dat zij de geloofwaardigheid van uw aanvraag onderuithalen. Bovendien doen zij op zijn minst een zeer beperkte kennis van de plaatselijke taliban vermoeden.

Dit vermoeden wordt bevestigd door verklaringen die erop wijzen dat u reeds veel eerder de regio Surobi hebt verlaten. Naast uw verklaringen als zou u niet vertrouwd zijn met de positie van uw dorpsleider ten opzichte van de taliban, werd u bevraagd betreffende de gewapende groepering Hezb-e-Islami. Deze groep, dewelke ooit de tweede grootste opstandelingengroep in Afghanistan was en in 2016 een vredesakkoord met de Afghaanse overheid aanging, is sterk vertegenwoordigd in het district Surobi in de provincie Kabul. Informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, stelt namelijk dat strijders van deze beweging stevast in uw district aanwezig waren en dat deze beweging in de regio traditioneel sterker staat dan de taliban. (COIF provincie Kabul van december 2017). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u over deze groepering enkel wist te verklaren dat u van de naam had gehoord, stelde dat ze deel uitmaken van de taliban, maar dat u beweert hier geen verdere informatie over te hebben (CGVS 2, p6). Dergelijke verklaringen zijn allerm minst te verzoenen met bovenvermelde informatie en doen vermoeden dat u reeds eerder het gebied Surobi verliet.

Dit vermoeden wordt enkel vergroot door het feit dat u verklaarde dat uw documenten u vanuit Surobi werden opgestuurd door een verwante, hoewel op de enveloppes vermeld staat dat uw documenten nu eens uit Centraal Kabul, dan weer uit de wijk Shahr-e-Naw in Kabul werden opgestuurd (CGVS 2, p2, documenten 6 en 7).

Tot slot kunnen ook de overige documenten die u neerlegt, weinig overtuigen. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat documenten zoals de dreigbrief van de taliban en de brief van de dorpsoudsten die u neerlegt, eenvoudig zelf vervaardigd of vervalst kunnen worden, hetgeen ook courant gebeurt (documenten 4 en 5). De bewijswaarde van deze documenten is dan ook gering en zij kunnen enkel volstaan om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier allerm minst het geval bleek. Dat één van de hoogste talibanleiders persoonlijk de moeite zou nemen om een dreigbrief te sturen naar een man die op enkele ezeltjes water brengt naar wegenwerkers, is weinig waarschijnlijk. Dergelijke bewering haalt de reeds geringe geloofwaardigheid van de door u neergelegde dreigbrief, verder onderuit.

Ook de door u neergelegde taskara's van u en uw vader en uw werkdocumenten (documenten 1, 2 en 3) hebben een geringe bewijswaarde en kunnen, gelet op hierboven vermelde elementen, niet volstaan om een bewijs te vormen van uw recente verblijf in Surobi district, laat staan van de door u aangehaalde problemen aldaar.

Om bovenstaande redenen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw (zij het twijfelachtige) verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij moet worden opgemerkt dat er in het noorden van het district Surobi weliswaar meer veiligheidsincidenten plaatsvinden, meerbepaald aan de Uzbini-vallei. Uit uw verklaringen en uit informatie over uw district, dewelke aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt dat uw dorp, Tehzin-e-Khas, in het zuiden van het district Surobi ligt, ver verwijderd van de noordelijk gelegen Uzbini-vallei.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat hem tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken "welgeteld drie minuten tijd werd gegeven om zijn relaas m.b.t. zijn asielaanvraag uiteen te zetten". Hij stelt dat hij tevens "omwille van de stress en zijn inherente onzekerheid, bepaalde details niet volledig accuraat heeft weten te omschrijven en enkele elementen, zoals de dood van zijn vader, vergat te vermelden aan de Dienst Vreemdelingenzaken". Hij meent dat hij tijdens zijn beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij volgens hem wél de kans kreeg om zijn ganse verhaal te doen, telkens het correcte en waarheidsgetrouwe relaas deed en dat er tussen deze beide gehoren geen sprake is van enige onsamenhangendheid. Hij stelt dat hij "onvrijwillig afwijkende verklaringen aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken".

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich niet kan beperken tot de vaststelling dat verzoeker voor hem een andersluidende verklaring aflegde dan hetgeen hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, doch dat de commissaris-generaal tevens dient te onderzoeken of het relaas, in combinatie met de bijgebrachte documenten en de beschikbare informatie, effectief ongeloofwaardig is. Hij stelt dat *“Uit het tot tweemaal toe gegeven feitenrelaas, alsook uit de door verzoeker bijgebrachte taskara’s, werkdocumenten, dreigbrief, ... blijkt dat verzoeker en zijn familie wel degelijk verbleven in het dorp Tehzin-e-Khas in het district Surobi van de provincie Kabul”* en dat dit op zijn minst een sterke indicatie is voor de waarheidsgetrouwheid van zijn verklaringen omtrent zijn regio van herkomst. Dat de voormelde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, doet volgens verzoeker hier geen afbreuk aan. Betreffende de vermelding van zijn verblijf bij zijn oom op de Dienst Vreemdelingenzaken, voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verduidelijkte dat hij bij zijn zus verbleef, dat hij deze fout ook had meegedeeld aan zijn sociaal assistent en aan zijn toenmalige advocaat en dat hij niet de minste reden had om hierover een leugenachtige verklaring af te leggen. Hij meent ook dat de commissaris-generaal niet aantoonde waarom deze misvatting afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas *in globo*. Betreffende de argumentering in de bestreden beslissing aangaande de voorgelegde enveloppes meent verzoeker dat dit niet kan worden gevolgd en stelt hij als volgt in zijn verzoekschrift: *“Deze documenten werden hem immers toegezonden door zijn schoonbroer die in Afghanistan tewerkgesteld is als chauffeur, en die om pragmatische redenen de verzending vanuit Kabul deed op het ogenblik dat hij daar verbleef tijdens zijn doortocht.”* Wat betreft de dreigbrief voert verzoeker aan dat het niet zo is dat deze brief persoonlijk door de leider zelf werd verzonden, doch dat deze aan verzoeker werd overhandigd door andere talibanleden die de brief in kwestie in naam van hun leider ondertekenden. Verder stelt verzoeker nog als volgt in zijn verzoekschrift: *“Het is kennelijk onvoldoende om louter vast te stellen dat tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken er enkele aspecten verschillend werden verklaard in vergelijking met de verhoren door verwerende partij, om vervolgens kortweg te besluiten dat om reden van die discrepantie, er geen grondige redenen worden aangetoond om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont om voormelde redenen afdoende geloofwaardig aan dat hij wel degelijk afkomstig is uit het district Surobi, en dat hij reële bedreigingen door de taliban diende te ondergaan om reden van het feit dat hij ten behoeve van de overheid werkte.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *“bij weigering subsidiaire beschermingsstatus”*.

Verzoeker verwijst *“naar gezaghebbende documentatie, meer bepaald het “EASO Country of Origin Report, Afghanistan Security Situation” van januari 2016 alsook van december 2017”*. Uit het rapport van januari 2016 blijkt volgens hem dat het district Surobi in de periode 2015-2016 veruit het meest gewelddadige gebied van de provincie Kabul was. Hij wijst erop dat de meeste incidenten zich afspeelden op en in de buurt van de weg tussen Kabul en Jalalabad, waar hij de wegenwerkers hielp met de bevoorrading met water. Uit het rapport van december 2017 blijkt volgens hem dat in de periode mei 2016 tot september 2017 160 veiligheidsincidenten voorkwamen in de provincie Kabul, waarvan 72 in het district Surobi. Voorts meent verzoeker dat de provincie Kabul zich, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt, niet in het centrum maar in het oosten van Afghanistan bevindt. Hij wijst er ook op dat het dorp Tehzin-e-Khas is gelegen in het grensgebied tussen de provincie Kabul en de provincie Nangarhar, die de laatste jaren volgens hem één van de gevaarlijkste gebieden in Afghanistan uitmaakt. De stelling van de commissaris-generaal dat het dorp is gelegen in het zuiden van het district Surobi en dus ver van het gros van de veiligheidsincidenten in de regio, is volgens verzoeker manifest onjuist te noemen. Hij wijst erop ook op dat in beide rapporten de snelweg tussen Kabul en Jalalabad wordt vermeld.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: het ten aanzien van hem op 22 februari 2018 genomen *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinqies}) (stuk 2), een attest van immatriculatie (stuk 4), een attest van het OCMW van Herk-de-Stad (stuk 5), een attest van gezinssamenstelling van de stad Herk-de-Stad (stuk 6) en twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stukken 7 en 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd bedreigd omdat hij wegenwerkers van water voorzag met zijn ezels. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken over het eerste contact tussen zijn vader en de taliban niet overeenstemmen met zijn verklaringen hierover op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (ii) hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij tijdens de inval van de taliban in zijn huis bij zijn oom verbleef, terwijl hij tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij toen bij zijn zus verbleef; (iii) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de dood van zijn vader en zelfs verklaarde dat zijn vader in het dorp Tehzin-e-Khas woonde; (iv) zijn verklaringen over zijn houding ten opzichte van de malik van zijn dorp en van de taliban in de Afghaanse context niet aannemelijk zijn; (v) hij niet aannemelijk maakt tot aan zijn vertrek naar België in het district Surobi te hebben verbleven, gelet op (a) zijn gebrekkige kennis van de lokale taliban, (b) zijn gebrekkige kennis van de houding van zijn dorpsleider ten overstaan van de taliban, (c) zijn gebrekkige en foutieve verklaringen over de groepering Hezb-e-Islami, en (d) het feit dat de door hem voorgelegde enveloppen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet uit Surobi werden opgestuurd hoewel hij dit wel beweerde; (vi) de door hem voorgelegde dreigbrief van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) is ondertekend door één van de meest vooraanstaande talibanleiders in Afghanistan, hetgeen niet aannemelijk is; en (vii) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zoals hierboven uiteengezet worden in de bestreden beslissing verschillende tegenstrijdigheden aangehaald tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anderzijds. In zijn verzoekschrift merkt verzoeker dienaangaande op dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken *“welgeteld drie minuten tijd werd gegeven om zijn relaas m.b.t. zijn asielaanvraag uiteen te zetten”* en dat hij *“omwille van de stress en zijn inherente onzekerheid, bepaalde details niet volledig accuraat heeft weten te omschrijven en enkele elementen, zoals de dood van zijn vader, vergat te vermelden”*. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken drie minuten zou hebben geduurd, blijkt alleszins niet uit het administratief dossier. Verzoeker kon verschillende elementen wél vermelden en zijn verklaringen werden hem voorgelezen in het Pashtou. Hij ondertekende zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waarmee hij uitdrukkelijk te kennen gaf dat zijn verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien maakte hij tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele keer melding van zijn bewering dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken te kort zou zijn geweest of dat hij er onvoldoende tijd kreeg. Het voor het eerst opwerpen van dergelijk verweer in onderhavig verzoekschrift, is dan ook laattijdig en geenszins ernstig. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in beginsel voldoende tijd had om alles essentiële elementen van zijn vluchtrelaas uiteen te zetten. De Raad wijst er nog op dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt en dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, waarmee de interviewer ook rekening houdt. *In casu* is er echter geen gegeven voorhanden dat stress, emoties, angst of een depressieve gemoedstoestand verzoekster verhinderd hebben om de door aangehaalde vrees geloofwaardig voor te stellen.

Waar verzoeker verder beweert dat hij geen enkele reden had om te liegen over zijn verblijfplaats op het moment van de aanval van de taliban op zijn huis (bij zijn oom, dan wel bij zijn zus) en dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken een vertaalfout zou hebben gemaakt, kan hij evenmin worden bijgetreden. Het betreft een kernelement van verzoekers vluchtrelaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er eensluidende verklaringen over zou afleggen, *quod non*. Verzoeker maakte tijdens geen van zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding van vertaalfouten door de tolk tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Pas wanneer hij tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte verzoeker op dat er een fout in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn geslopen, hetgeen allerminst ernstig is. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over een kernaspect van zijn vluchtrelaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Voorts dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Ook uw verklaringen over de context waarin uw ervaringen met de taliban plaatsvonden, waren weinig samenhangend. Zo beweert u door de taliban te worden vervolgd, maar kent u niet eens de houding van uw eigen dorpsleider (malik) ten opzichte van de taliban. Dit ondanks uw verklaringen als zou de taliban zeer actief zijn in uw gebied en 's nachts op bromfietsen patrouilleren (CGVS 2, p6, 7). Dergelijke verklaring is vreemd, gelet op de Afghaanse context, waar persoonlijke en tribale allianties en spanningen van levensbelang zijn. Toen u herhaaldelijk geconfronteerd werd met het feit dat het zeer vreemd is dat u de positie van uw dorpsoudste ten opzichte van de taliban niet kent, verklaarde u aanvankelijk slechts dat de taliban zich kanten tegen personen die met de overheid samenwerken (CGVS 2, p7). Later verklaarde u geen relatie te hebben gehad met de malik, nooit met hem zaken te hebben besproken en verklaarde u zelfs nooit met hem te hebben gesproken. Toen u hierover verder werd bevraagd, verklaarde u dat de malik u soms vroeg waar u naartoe ging, dan wel waar uw vader was, maar dat u nooit met hem over andere onderwerpen sprak (CGVS 2, p11). Dergelijke verklaringen gaan dan weer volledig in tegen uw eerdere bewering, als zou de malik van uw dorp u aangeraden hebben om voor een constructiebedrijf te werken (CGVS 2, p5, 11).

Het onsamenhangende karakter van dergelijke verklaringen is des te ongeloofwaardiger, gelet op uw persoonlijke houding ten opzichte van de taliban. Zo verklaarde u enerzijds dat personen die in uw regio met de overheid samenwerken al veel langer problemen hebben en incidenten meemaken. U stelde dat dergelijke problemen al 7 of 8 jaar in uw dorp voorkomen (CGVS 2, p7, 14). Welnu, in dit opzicht is het volstrekt ongeloofwaardig dat u van uw dorpsoudste het advies krijgt om water te leveren voor een bouwbedrijf, dat u omwille van dit werk bedreigd werd door talibanleden in de moskee maar dat u dit werk toch verderzet en niet eens overleg pleegt met de plaatselijke leiders. Tijdens uw eerste gehoor beweerde u zelfs dat u dacht dat de bedreigingen die in de moskee aan uw vader werden overgemaakt als grap bedoeld waren (CGVS 1, p18; CGVS 2, p8). Uw verklaringen, persoonlijke houding en de plaatselijke context waarvan u gewag maakt, zijn dermate onverzoenbaar dat zij de geloofwaardigheid van uw relaas onderuithalen. Bovendien doen zij op zijn minst een zeer beperkte kennis van de plaatselijke taliban vermoeden.”

Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal zich zou beperken tot de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan bovendien niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Wat betreft verzoekers verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot aan zijn vertrek in het district Surobi verbleef. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn documenten niet vanuit Surobi werden verzonden omdat zij werden verstuurd door zijn schoonbroer, die als chauffeur de documenten verstuurde vanuit Kabul *“op het ogenblik dat hij daar verbleef tijdens zijn doortocht”*. Verzoekers betoog staat haaks op zijn verklaring tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar hij verklaarde dat zijn documenten vanuit Surobi werden opgestuurd (gehoorverslag CGVS 17 januari 2018, p. 2).

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gemotiveerd als volgt: *"Dit vermoeden wordt bevestigd door verklaringen die erop wijzen dat u reeds veel eerder de regio Surobi hebt verlaten. Naast uw verklaringen als zou u niet vertrouwd zijn met de positie van uw dorpsleider ten opzichte van de taliban, werd u bevraagd betreffende de gewapende groepering Hezb-e-Islami. Deze groep, dewelke ooit de tweede grootste opstandelingengroep in Afghanistan was en in 2016 een vredesakkoord met de Afghaanse overheid aanging, is sterk vertegenwoordigd in het district Surobi in de provincie Kabul. Informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, stelt namelijk dat strijders van deze beweging steevast in uw district aanwezig waren en dat deze beweging in de regio traditioneel sterker staat dan de taliban. (COIF provincie Kabul van december 2017). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u over deze groepering enkel wist te verklaren dat u van de naam had gehoord, stelde dat ze deel uitmaken van de taliban, maar dat u beweerde hier geen verdere informatie over te hebben (CGVS 2, p6). Dergelijke verklaringen zijn allerm minst te verzoenen met bovenvermelde informatie en doen vermoeden dat u reeds eerder het gebied Surobi verliet."* Verzoeker laat opnieuw na enig inhoudelijk verweer te voeren tegen deze pertinente motivering. Hoger werd er echter reeds op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de documenten die hij voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het geheel aan pertinente motieven in de bestreden beslissing, dient vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Bovendien bevat het administratief dossier informatie (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dat de voorgelegde dreigbrief zou zijn ondertekend door andere talibanleden in naam van hun leider, is slechts een blote *post factum*-verklaring waarvan verzoeker nooit eerder melding maakte. Aldus doet deze bewering geen afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat één van de meest vooraanstaande leidersfiguren van de taliban een dreigbrief zou sturen naar een jongeman die met zijn ezels water brengt naar personen die wegwerkzaamheden zouden uitvoeren.

Wat betreft de twee bijgevoegde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verzoekschrift, stukken 7 en 8) dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw (zij het twijfelachtige) verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij moet worden opgemerkt dat er in het noorden van het district Surobi weliswaar meer veiligheidsincidenten plaatsvinden, meerbepaald aan de Uzbin-vallei. Uit uw verklaringen en uit informatie over uw district, dewelke aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt dat uw dorp, Tehzin-e-Khas, in het zuiden van het district Surobi ligt, ver verwijderd van de noordelijk gelegen Uzbin-vallei.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de meeste veiligheidsincidenten zich in het district Surobi afspeelden op de weg tussen Kabul en Jalalabad, alwaar hij wegenwerkers hielp met de bevoorrading met water, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan zijn vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') niet dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar invloed heeft op de veiligheidssituatie in het zuiden van het district Surobi; evenmin brengt verzoeker informatie bij waaruit zulks zou kunnen blijken. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat het gros van de veiligheidsincidenten plaatsvinden in het noorden van het district Surobi, terwijl verzoekers dorp van herkomst, Tehzin-e-Khad zich in het zuiden van dit district bevindt. Gezien het voorgaande wordt de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in het district Surobi van de Afghaanse provincie Kabul door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER